

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 363, maig del 2018

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.fiquespuig.net · info@fiquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Escola bressol a partir dels 4 mesos

El Petit Vailet

Eduquem amb felicitat

Anglès · Psicòleg · Pediatre

MATRÍCULA OBERTA TOT L'ANY 93 555 57 11

ENS AGRADARIA SER L'ESCOLA BRESSOL
DELS VOSTRES FILLS!

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.petitvailet.com · vailetparc@yahoo.es · petitvailet.blogspot.com

Cuina pròpia

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Alien de primavera. Albert Valls

Correcció: Esteve Pujol i Pons

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20
gentmas@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

"DIUMENGE AMB LLETRES" EDICIÓ EXTRA DE PRIMAVERA

Diumenge 27 de maig, a les 7 de la tarda, a Gent del Masnou, vetllada artística, literària i musical, amb la col·laboració especial de la Coral Xabec. Entrada gratuïta

Editorial

Indestructibles

Encara tenim gravades, ulls endins, les impactants imatges de l'Avinguda del Paral·lel de Barcelona plena a vessar per la gornació pacífica, però tossuda i indestructible, aplegada a la manifestació del diumenge 15 d'abril passat, convocada pel recent constituït *Espai Democràcia i Convivència*, amb l'impuls i coordinació de diferents entitats, associacions i sindicats com l'ANC, Òmnium Cultural, Unió de Federacions Esportives de Catalunya, CCOO de Catalunya, Unió de Pagesos i UGT de Catalunya, Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya, etc., amb la finalitat de defensar les institucions catalanes, la convivència, la cohesió social i els drets i llibertats fonamentals de la ciutadania vulnerats al nostre país i, alhora, reclamar l'alliberament dels líders independentistes presos. Reproduïm el text fundacional de *Democràcia i Convivència*, amb el qual ens sentim identificats: "*Les entitats, sindicats i organitzacions de la societat catalana que conformen l'Espai Democràcia i Convivència, defensem i compartim els següents valors:*

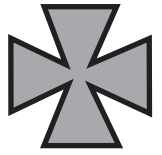
1. *Donar una resposta unitària en defensa de les institucions catalanes, el dret que té el poble català a decidir el seu futur polític i la democràcia.*
 2. *Preocupació per la vulneració dels drets fonamentals i les llibertats democràtiques i la polarització social produïda en l'actual situació del país.*
 3. *Ens constituïm en un espai plural i unitari per defensar les institucions de Catalunya i els drets i llibertats fonamentals dels ciutadans, ciutadanes, i la cohesió social.*
 4. *Els problemes polítics han de tenir una resposta política i no repressiva i, per això, demanem a totes les institucions catalanes, de l'estat i europees a cercar les formes i espais per diàleg i la negociació política.*
 5. *Fem una crida a la societat catalana a respondre d'una manera pacífica i ferma en defensa de les institucions, del respecte a la diversitat del país i dels drets fonamentals, a favor del diàleg.*
 6. *Ens comprometem a respondre de manera coordinada davant de qualsevol acció que conculqui els drets fonamentals i a treballar per la convivència, la cohesió social i el diàleg. Davant d'aquests fets no descartem cap forma pacífica de mobilització i resposta de país."*
- Manllevem un fragment de la carta escrita per Jordi Cuixart, el passat 20 d'abril, injustament reclus a la presó de Soto del Real: "*La causa de Catalunya és cada dia més una causa internacional per la democràcia i la llibertat, contra l'abús de poder de l'estat espanyol, que violenta el Conveni Europeu dels Drets Humans i el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics. L'estratègia unitària és l'únic camí possible per fer-hi front. Fins a la resolució política d'un conflicte polític, fins al ple reconeixement del mandat democràtic del poble de Catalunya*".

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
PERSONES NO HUMANES Esteve Pujol	5
VERGONYA ALIENA Joan Camps	6
PRESONS Joan Maresma Duran	7
VIVÈNCIES Pep Parés	9
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	10
CRÒNIQUES Esteve Pujol	12
DITES POPULARS (45) Albert Vidal	13
PARLEM DE LLIBRES Núria Tomàs Mayolas	14
LA PUNTA DE LA LLENGUA (96) Esteve Pujol	14
EL NAUFRAGI DEL MERY ROSE Josep Condeminas	15
TEATRE CAPITAL Rosa Ma Isart	16
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray	16
SOM Oriol Lugo	17
HISTÒRIA IMPRESCINDIBLE Jaume Clotet i Lluís Valls.....	18
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	20
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
ARRAN DE SÒL Pledebut	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El cullerot	22

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Maig 2018 --

1	dimarts	Viamar	1 de Maig
2	dimecres	Fàbregas	
3	dijous	Riera	
4	divendres	Dominguez	
5	dissabte	Aymar	
6	diumenge	Aymar	
7	dilluns	Fàbregas	
8	dimarts	Viamar	
9	dimecres	Dominguez	
10	dijous	Aymar	
11	divendres	Ocata	
12	dissabte	Riera	
13	diumenge	Riera	
14	dilluns	Ocata	
15	dimarts	Fàbregas	
16	dimecres	Viamar	
17	dijous	Dominguez	
18	divendres	Aymar	
19	dissabte	Ocata	
20	diumenge	Ocata	
21	dilluns	Ocata	Pasqua Granada FESTA LOCAL
22	dimarts	Dominguez	
23	dimecres	Aymar	
24	dijous	Ocata	
25	divendres	Riera	
26	dissabte	Fàbregas	
27	diumenge	Fàbregas	
28	dilluns	Dominguez	

29	dimarts	Aymar
30	dimecres	Ocata
31	dijous	Riera

-- Juny 2018 --

1	divendres	Fàbregas
2	dissabte	Viamar
3	diumenge	Viamar
4	dilluns	Aymar
5	dimarts	Ocata
6	dimecres	Riera
7	dijous	Fàbregas
8	divendres	Viamar
9	dissabte	Dominguez
10	diumenge	Dominguez
11	dilluns	Fàbregas
12	dimarts	Riera
13	dimecres	Viamar
14	dijous	Ocata
15	divendres	Dominguez
16	dissabte	Aymar
17	diumenge	Aymar
18	dilluns	Riera

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

h o b e r t a

Totes les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom** i **cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

VORERES ESTRETES I CONTENIDORS

Quan les voreres són estretes s'hi hauria de construir un doble voraviu que frenés els contenidors de la brossa i evités que envaïssin la vorera. Quan això passa hi ha punts pels quals gairebé no es pot caminar amb co-

moditat. Pitjor per als cotxets infantils i per als carros de la compra, que no passen sense fregar els contenidors. A més, a l'estiu fan un tuf insuportable.

A la vila hi ha carrers que en tenen, de doble voraviu, però són molt pocs.

M. Valldeperas Roig

PERSONES NO HUMANES?

Esteve Pujol i Pons

Al vespre del dia 1 d'abril el 30 minuts de TV3 va tenir com a tema els drets dels animals, als quals van qualificar de persones no humanes. Jo tenia entès que les úniques persones no humanes eren les de la Santíssima Trinitat, que són divines. I ara resulta que les bèsties també ho són, d'humanes vull dir, o almenys ho poden ser, i hem de considerar-les com a tals.

Tinc un dubte substancial entorn d'aquesta afirmació, tot seguint l'argumentació fins i tot avalada per una magistrada de la justícia argentina: tenim animals tancats en gàbies sense haver comès cap delictes i això és il·legal; cal, doncs, deixar-los en llibertat. Alguns ecologistes (?) deien que els fem viure en hàbitats no naturals que els impedeixen de viure tal com els correspon; els hem de respectar la vida tal com ho fem amb les persones humanes (Déu nos en guard que complíssim aquest principi al peu de la lletra!, pobres animals!). Permeteu-me unes quantes preguntes ingènues: Aquests drets depenen de la mida o de la forma externa de l'animal en qüestió? Vull dir: quan exterminem, sí sí exterminem, plagues (assassinats massius) de qualsevol espècie animal, per exemple, rates, llagostes, processionàries del pi, mosques, mosquits, puces, gossos rabiosos, tèrmites, arnes, polls, crancs invasors..., fins i tot senglars si són massa abundants, també comentem crims? Cometem un delictes? Privem de la vida a milions d'animals perquè simplement obeeixen els seus instints naturals.

Ningú no considera que tenir gossos, gats, hámsters, lloros, canaris... dintre de cases particulars, en pisos petits,

potser tancats o transportats en gàbies estretes o no tan estretes, els fa viure en hàbitats naturals?

Recloure un ximpanzé o un elefant o un os bru o un llop o un dofí en un espai segur d'un zoològic... és gaire diferent de mantenir un gos en un pis de quaranta metres quadrats i treure'l a passejar per l'asfalt, lligat amb una corretja i potser fer-li passar la nit tancat al lavabo?

Si una bèstia qualsevol agraïeix una persona humana i li fa mal, caldrà condemnar-la a una reclusió penitenciària (no executar-la, és clar) i alimentar-la i tenir-ne cura (a compte del contribuent, o sigui de vostè i de mi) fins que estigui reinserida a la societat civilitzada? O en aquest cas li aplicarem la reclusió perpètua revisable? Qui avaluarà la seva exitosa reeducació?

Tots els microbis i éssers vivents dotats de sistema nerviós –sensibles, per tant– que ens envaeixen i ens causen malalties, algunes de terribles, no els podem eliminar amb antibiòtics i altres mitjans letals?

Caldrà que desapareguin la Secció Muntada de la Guàrdia Urbana i l'Escola Espanyola d'Equitació de Viena i la Reial Policia Muntada del Canadà i totes les competicions, olímpiques incloses, amb cavalls, ja que són organitzacions delictives, i punibles, per tant?

Podrem ensinistrar gossos per detectar drogues, explosius, víctimes d'esfondraments, recerca de persones perdudes, cadàvers ocults...? Caldrà prescindir dels benèfics i pacients gossos pigalls per a cecs? I anul·lar el suport de cavalls i ponis per a criatures autistes? És que tot això no ho fan naturalment i,

a més, aquests aprenentatges exigeixen moltes hores de doma i de privació de llibertat. Abans d'experimentar nous fàrmacs amb humans, no podem fer-ho prèviament amb animals... per si de cas?

Ja no parlo dels pobres toros turmentats i assassinats a les places de braus sense cap defensa legal ni cap persecució judicial dels presumptes (i confesos i lloats!) agressors públics amb noms i cognoms.

Caldrà eliminar veterinaris, clíniques d'animals, protecció de fauna ja que la natura no ho fa de manera... natural? I de la millora artificial de races en tots sentits, què cal dir-ne? A veure si arribarem a la conclusió que el que és legítim per als humans, és il·legítim per als animals?

No goso ni tocar de lluny les granges i piscifactories, la ramaderia, els estables i corts i solls ni les gàbies de conills...

Tothom ha de ser vegetarià o vegà? Potser caldrà recordar que moltíssimes espècies animals són carnívores, depredadores, homòfagues i tot, diguem-ne caníbals, o bé omnívores. La natura no ens dona pas gaires bons exemples en aquest sentit; la crueltat natural (algú potser en diria sadisme) és una constant, dintre les espècies mateixes i entre elles.

Una darrera pregunta maliciosa: Si els animals tenen drets, quines obligacions tenen? Només tenen drets? Drets i obligacions sempre es corresponen. Que ho tenen més bé que nosaltres, vaja! Potser que ens hi apuntéssim!

VERGONYA ALIENA

Joan Camps i Ortiz

De la meva infantesa tinc un record quasi fotogràfic, el qual, donat l'esdeveniment i el fred que feia, situo una setmana abans del Nadal del 1941, o sigui que aleshores devia tenir cinc anys. Sense saber-ne ben bé el perquè, era al mig d'una multitud cridanera, la majoria eren dones i criatures com jo, que omplia tota la vorera del carrer Entença fent una cua atapeïda que, a l'entorn de la presó Modelo, donava la volta cap a la cruïlla del carrer Provença. La mare em tenia agafat de la mà per no perdre'm i la seva madrastra, la iaia Irene com l'anomenava jo, ens anava empenyent amb afany d'aproximar-nos al màxim a una gran portalada d'entrada. El moment començava a ser asfixiant quan es va obrir la porta i la gent de davant nostre avançà mentre els de darrere ens empenyien fins entrar al pati interior enmig d'un passadís format per dues files de guàrdia civils uniformats amb tricorns i armats amb metralletes que ens aprimaven el passadís i ens endinsàvem en un gran pavelló, que aviat vam omplir com si fóssim sardines dins la llauna. La mare m'havia enfilat a coll i, ensenyant-me com si fos un escut, barallant-se i donant empentes, havia abastat la primera fila davant una tanca que impedia entrar més endins. A tres metres de distància, rere uns barrots carceraris folrats amb una espessa tela metàl·lica de galliner, una multitud de presos intentava identificar els seus familiars. La mare cridava: "Mira l'avi, és aquell, el qui té la mà enlaire!". Però jo, enmig de tant guirigall i la poca llum que hi havia, no vaig ser capaç d'identificar-lo, perquè darrere les reixes tots els presidiaris cridaven i alçaven les mans confosos en la foscor.

No havien passat més de deu minuts quan un altaveu anticipat per una potent sirena cridava els infants menors de deu anys. Aleshores la mare em va deixar sol a la cua dels petits, nens i nenes a qui enmig de aquella atmosfera sorollosa i confusa i acompanyats pels guardes armats ens van fer entrar

en un gran pati on l'avi, que jo no coneixia encara, em va agafar de la mà. Tot i ser més aviat baix, a mi em va semblar molt alt i sobretot molt obès, era com el *fati* de la parella Oliver i Hardy de la pel·lícula que jo havia vist feia poc al cinema La Calàndria. L'avi Josep, que així es deia, em va obsessionar amb una joguina feta a la fusteria de la presó: un gos de fusta amb rodes excèntriques, pintat de colors llampanants, que s'arrossegava estirant d'un cordill i mentre avançava feia un vaivé amunt i avall, com si cavalqués. Una joguina que encara recordo amb la innocència i emoció d'infant juganer.

Dies abans del Nadal passat, recordant-me de l'avi Josep, enviava una carta amb segell d'urgència a Soto del Real amb un text que parcialment seria vàlid per a tots aquells presos polítics que malauradament es troben injustament empresonats pel món, jo escrivia al meu amic *...T'escric de nou desitjant que aquesta carta ja no t'arribi a temps... Tant de bo ja estigués a casa abraçant els teus estimats més propers i puguis afrontar el teu futur en plena llibertat...* La resposta datada el 7 de gener deia:

...Venen moments de molta pressió, on el que cal és que ens mantinguem units en la defensa dels drets civils i la llibertat... i tot seguit recalrava: *...d'aquesta manera cívica, pacífica i militant.*

Aquestes últimes setmanes la Modelo ha sortit a TV3. A la fi s'ha tancat com a presó i ha estat escenari musical reivindicatiu de la llibertat d'expressió davant els relats judicials, que, buscant tres peus al gat a la jurisprudència i presumptament afinats, pretenen encolorir-nos la lectura doctrinal que PP, PSOE-PSC i Cs fan del text constitucional justificant el 155. Prenent-nos per imbècils, volen que tots aquells que fem ús del dret d'expressió declarant-nos pacífics demòcrates als antípodes del tarannà justicier del seu dogma, ens culpabilitzen de ser reus de crims sumaríssims que van des del delictes d'odi fins al de rebel·lió. Un relat d'enginyeria jurídica per justificar la presó incondicional dels dos milions i escaig de catalans que vam manifestar-nos pacíficament l'1 d'octubre votant República. Ara, com que per engarjolar-nos provisionalment a tots necessitarien habilitar tots els camps de futbol de primera, segona, tercera divisió i regional sense que hi cabéssim, han optat per assenyalar els drets democràtics universals de conspiració i, fent enginyeria jurídica, convertir en caps de turc els adversaris polítics d'una violència inexistente. No admeten els resultats de les eleccions del 21 de desembre llevat que ens comportem com vassalls estúpids combregant amb tan monumentals rodes de molí. Doncs ens caldrà seguir amb cura com sabem fer-ho: *...d'aquesta manera cívica, pacífica i militant.*

Presons

Joan Maresma Duran

Albert Einstein va deixar Europa el 1933, l'any en què Adolf Hitler es va convertir en el canceller d'Alemanya. Potser ja devia suposar com acabaria tot. Les idees del científic, no obstant, van ser combatudes pel règim que havia de durar mil anys... La pretensió del nou govern alemany era aniquilar la cultura fins al 1932 i tornar-la a escriure sota la seva ideologia distorsionada... com distorsionats són tots els totalitarismes...

A l'època del III Reich es va publicar un llibre anomenat *Cent autors contra Einstein*. Un llibre en el qual es reunien articles desacreditant la Teoria de la Relativitat... Com que va ser escrita per un jueu, la teoria era part d'una cultura que els nazis volien anihilar... Einstein va contestar: "Si jo estigués equivocacat, no serien necessaris cent autors. Amb un n'hi hauria prou".

No sé si el cas Einstein es podria comparar al cas de Lula... He sentit a moltes persones favorables a l'expresident que el jutge Sérgio Moro es va equivocar, que va posar a la presó Lula sense proves –argument que el mateix Lula repeteix amb fermesa– i que el Poder Judicial mou una campanya anti-PT (el Partit dels Treballadors, el partit de Lula i Dilma Rousseff) i contra l'esquerra en general; que ja existeix literatura amb més de cent juristes que assenyalen tots els errors en el procés –en són tants que no sé com el jutge i els altres magistrats que són en el camí de la condemna encara mantenen el càrcer...

Si la Justícia s'hagués equivocacat, no serien necessaris tots els juristes de les xarxes socials, ni centenars d'autors o mobilitzacions de masses per demostrar que aquesta condemna estava errada... Amb un crític n'hi hauria prou...

Perquè aquesta teoria conspiratòria i les anàlisis jurídiques de diferents especialistes tinguessin sentit, seria obligatori suposar que no haurien fet bé la feina ni el jutge de primera instància ni els jutges de segona instància ni els jutges del Supremo Tribunal Federal... És massa conspiració... Tal vegada seria

una variant de la *Navalla d'Ockham*, el principi d'economia o de parsimònia –*lex parsimoniae*– del frare franciscà del segle XIII en el qual l'això vol dir que quan dues teories, en igualtat de condicions, tenen les mateixes conseqüències, la teoria més simple té més probabilitats de ser correcta que la que és més complexa... Tot i que, en algunes ocasions, si que em crec aquestes

fecte que, com a mínim, Lula no va seguir al peu de la lletra allò que deien de la dona del Cèsar, que no només havia de ser honesta sinó també aparentar-ho...

Som en una democràcia –el menys imperfecte dels sistemes, em fa l'efecte– i tothom té el dret de queixar-se. Però també és cert que ningú no reconeix –almenys els llatins; a Suècia dimiteixen

conspiracions...

No vull pas donar a entendre que l'actual president de Brasil és millor que Lula o Dilma... Em sembla un pocavergonya de marca major... Però sí que em fa l'e-

i al Japó es fan el *harakiri* (és un mite tot plegat) – que va estar a la frontera –o la va traspassar– de la il·legalitat...

PD. La mare en fa 85 el dia 17. Moltes felicitats.

COMERCIANTS DEL CARRER ST. MIQUEL

**CLÍNICA
DENTAL**

Dr. A. Claville Ingles
Col·lagiat núm. 910
Dr. G. Claville Forch
Col·lagiat núm. 4.850

Sant Miquel, 28
93 555 63 64

**CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU**

Urgències 24h
93 555 73 52

Horari de dill. a div. de 10 a 20
Diss. de 10 a 14 i de 17 a 20

St. Miquel, 9 el Masnou 93 555 73 52
cvmasnou@gmail.com

AJ
**ASSESSORIA
IGLESIAS**

Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit
Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

ROCA
Xarcuteries

Sant Miquel, 25,
93 540 88 02
Mercat Municipal
parada, 41,
93 540 10 61
El Masnou

matalasseria

Grau

Descans
Llar
Puericultura

 Sant Miquel, 6.
93 555 15 38
matgraumasnou@gmail.com

Ptor. Domènec Farré, 3
El Masnou
610 01 93 65 · 93 555 67 74
4colors.cat

El Clip
papereria
Material d'escola
Material d'oficina
Fotocòpies b/n, color
Còpies de plànols
Manualitats Belles arts

St. Miquel, 15 · 93 540 06 87
elclip2010@gmail.com

Reparació
en general de
l'automòbil.
Mecànica
Xapa
Electricitat

Sant Miquel, 10 el Masnou
Tel 93 540 34 36 · Fax 93 540 60 47
info@asm.cat · www.asm.cat

IX Trobada de flabiolaires escolars

Dijous 17 de maig a les 11:00. Plaça Ramón i Cajal
350 nens i nenes de 6 escoles de Catalunya

Ho organitzen: Associació Cultural i Educativa "la Riscla"
Escola Bergantí i Ajuntament del Masnou

EL FLABIOL A L'ESCOLA

Vivències

Pep Parés

QUALSEVOL (NI) DIA POT SORTIR EL SOL

Sovint, als qui estem emparats per la Mediterrània ens sobrevé una certa tristor quan no lluu el sol. Semblen dies falsos, encortinats. Tenim el cel i el mar de panoràmica visual, extensa fins a l'horitzó i, si canvien de color, claror o intensitat, de cop, tot el Maresme viu un canvi fort. I també el nostre estat d'ànim.

La claror va lligada a l'alegria; el sol, a l'optimisme. Els dies diàfans i transparents a la vitalitat, ens podríem menjar el món!

Amb la pluja passa el contrari. Hem de fer reflexions serenes per entendre que va molt bé que ploqui, que fa créixer les plantes i neteja camins i clavegueram. Que ens garanteix el subministrament. Que fins i tot és maca de veure. Però no ens facilita la vida. Tendim a agafar el cotxe i es fan cues i més cues, et mulles, no es pot fer vida al carrer i tot-hom esdevenim un mer trànsit d'aixopluc a aixopluc.

Des de terra ferma, amb els peus ben assentats, admirem la mar brava, els onatges tempestuosos, els jocs d'escuma salada; la força que es desprèn de la natura quan s'agita. Però tot des de terra estant. Des de dins del mar la perspectiva canvia de totes totes. No controles la barca com voldries i, sovint, t'has de deixar portar, bo i evitant les zones de perill.

Observar la vida, la nostra, la dels altres, sempre depèn, també, des d'on l'estàs mirant. Si tens els peus a terra i pots guaitar equilibradament el que passa, o si, per malaltia o tristesa, estàs surant al mig d'incontrolats cops de corrent. Si tots els dies els veus grisos o si, més enllà del clima, et pots garantir el sol amb la teva pròpia claror.

La prova del nou la tenim quan les coses es torcen, el sol s'amaga, nedem a contracorrent i ens plou a sobre. Aquí comencem a tirar del nostre arsenal de recursos, els que la vida ens ha proporcionat. I parlem de genètica, capacitat d'empatia, afectes; de família, d'amistats, de cultura, del treball; de conviccions polítiques i socials i, si són com-

partides, millor. De tots aquests recursos tirem, des de fa anys, els que volem un país independent.

A més de dos milions de persones i a molta de la joventut que no pot votar ens sembla que no ens tracten com voldríem, que no hi ha manera d'albirar dies de sol. No ens deixen ni posar blanc sobre negre en un referèndum on cadascú pot votar com vulgui, en llibertat. Ens diuen que convencem tots els espanyols que el que proposem és millor, que es canviïn les lleis d'Espanya, es voti i ja estarà resolt el problema (Felipe González dixit). La implacable imposició de les majories a les minories! Ens deien que, sense violència, es podia parlar de tot, però no. A Euskadi, a part del terror injustificable d'ETA, l'Estat (govern, justícia i forces armades) va aniquilar una gran part de les entitats de la societat civil, tinguessin a veure o no amb el terrorisme, el de veritat. La idea que "tot és ETA" a Euskadi, la volen reconvertir a Catalunya en "tot és terrorisme", fins i tot la desobediència civil. Ho volen fer amb els CDR's. Per cert, en la sentència 480/2009 del Tribunal Suprem —on hi havia José Manuel Maza, al tribunal!!!—, on es van absoldre els membres de la Fundació Joximi Zumalabe, es deia el següent: *"La desobediència civil puede ser concebida como método legítimo de discrepancia frente al Estado, cuya admisión como tal forma de ideología o pensamiento, no puede*

ser cuestionada en un "Estado democrático".

Però només tenen memòria per a allò que els convé... I, mentrestant, nosaltres esperant que s'clareixi el cel amb més resiliència que uns sants barons.

A mi em passa una mica com a en Josep Ramoneda, que deia en una entrevista: "Si hi ha un referèndum jo votaré sí a la independència. Però no sóc nacionalista ni sé què vol dir ser independentista. Moltes de les incomprendensions hi són per ser una nació sense estat". Altrament totes les nostres pretensions serien ben normals.

Els que volem la independència som pacífics —a mi m'agrada més dir no violents, fent servir el terme gandhià de la meua joventut. No som ètnics perquè admetem tothom qui vulgui. Som demòcrates perquè volem votar-ho. Som transversals: mireu les manifestacions. I som molts, milions. Tampoc no ens hem d'enfadar amb ningú d'Espanya que ens respecti, malgrat que el relat ens el tenen guanyat amb la connivència de l'Estat i els mitjans de comunicació. Es diuen mentides gruixudes com si fossin veritats absolutes. Però podem ser veïns cordials perquè ens uneixen molts llaços positius.

Tard o d'hora el sol tornarà a lluir dies seguits i ho podem veure des de terra ferma! I si és massa demanar, com la cançó, que qualsevol nit pugui sortir el sol, doncs que surti molt sovint de dia en un país millor!

Històries de la vila

Joan Muray

PER QUÈ?

Tant a la vida quotidiana com a la història ens trobem amb molts *per què*? Ara, en aquestes històries, i després de més de trenta anys de trajectòria, he cregut que valia la pena d'intentar explicar-ne alguns, especialment dirigits als masnovins d'adopció, aquells masnovins que un dia decidiren recalar a la nostra vila.

Aquests *per què*? els dedicaré a comentar petites coses, indrets, materials, objectes, etc. quasi imperceptibles del nostre entorn als quals, a voltes, els qui hi hem nascut, no donem gaire importància, doncs sempre els hem vist, però en canvi a aquests altres masnovins els pot sobtar, i algun d'ells m'ho ha fet avinent. Són aquests:

VORERES EN SARDINELL

Sèrie de maons posats de cantell formant una vorada. Al Masnou fins ara n'hi havia al carrer Capitans Comellas, entre Sant Felip i Mestres Villà, al de Joan Roig, la baixada entre el del mestre Rafael Bert i el de Bonaventura Basegoda i, és clar, a les famoses Seixanta Escales, la part baixa de l'avinguda Joan XXIII.

Ara, als carrers que seran de vianants, com el de Cuba, Josep Agell,

Voreres en sardinell (C/ Joan Roig)

Pere Grau, etc., també n'hi posen com a vorera prop de les cases.

Antigament al Masnou n'hi havia més i això era degut, potser, al fet que hi havia hagut al municipi tres bòbiles que produïen força maons.

Una d'aquestes era sobre l'autopista, prop del Parc Vallmora, una altra es trobava al Camí del Mig i la darrera a tocar del Torrent Umbert.

CARRERS MÉS FONDOS

Alguna vegada s'ha tocat el tema, encara que sigui de passada; ara veurem quins són i per què estan a un altre nivell que la resta.

Començant per llevant, o sigui pel costat d'Ocata, tenim el carrer d'Adra. Carrer que va entre el de Capitans Comellas i Pintor Villà.

Després, tirant cap a ponent, el següent que es troba és un tros de

Carrers més fondos (C/ del Pou)

dues cases al de Sant Rafael, el que està a tocar del torrent Vallmora (C/ Roger de Flor), on es conserva una portella que antigament servia per tancar el carrer quan hi havia perill de torrentades.

I el darrer, i més fondo, és el carrer del Pou, que va, fent una ziga-zaga, des del 1r de Maig, passant pel d'Enamorats, fins al Torrent Umbert. Aquest segon tram conserva per ambdós costats escales per accedir-hi.

Aquests carrers deuen el seu diferent nivell que la resta al fet que aquest fou el nivell de bona part del poble en temps remots; però com que de la carretera N-II, el Camí Ral, al posar-hi llambordes i canalitzacions n'apujaren el nivell, la resta o s'hi adaptà o quedà més baix.

CARRERS TORTS

Aquests carrers en realitat són els antics torrents, torts perquè que els cursos d'aigua no coneixen la línia recta, i quan els urbanitzaren en temps passats construïen les cases seguint el traçat del torrent. Al Masnou tenim els de: l'Asa, conegut popularment amb aquest nom, tot i dir-se Mare de Déu de Núria; el de Riquers, que conserva el seu nom en un pasatge de la part alta i la part baixa es diu Tomàs Vives; el de Vallmora (Roger de Flor) i el d'Umbert.

Carrers torts (Torrent d'Asa, des de dalt)

PORTELLA del carrer de Sant Rafael

Aquesta portella, ara inutilitzada, però existent, servia per tancar el carrer quan hi havia fortes pluges, que produïen torrentades fortes que podien inundar el carrer, com la més tràgica, la de l'any 1909, que inundà el casino i altres cases i produí fins i tot un mort.

Portella del carrer de Sant Rafael

És de fusta i ferro.

Aleshores, en aitals casos, amb ella tancaven el carrer fent-la córrer per unes guies metàl·liques per on lliscava. Segurament no era del tot segur que no entrés aigua al carrer, però impedia que el mal fos major.

Sembla que aquesta portella és una peça única, no sols al Masnou, que sí que ho és, sinó en tot el país.

GUARDA-RODES

En queden pocs d'aquests pilons de pedra picada que es posaven en cantonades, enganxats a les cases, i eren perquè els carros, amb l'eix de la roda o amb la mateixa roda, no rasquessin al cantell de la casa. A voltes també eren simplement unes pedres tosques,

Guarda-rodes (C/ M de Déu de Montserrat)

adherides a la paret de cases o a la tanca de l'hort. Els més visibles són al carrer Enamorats. Precisament en aquest carrer, el que hi ha a la cantonada amb el Camí Ral fou reposat pels propietaris de la casa, quan fa uns quants anys fou arrabassat l'original, i en previsió que els fos malmesa la paret en ser el carrer tan estret.

INFLEXIÓ AL CARRER ADRA

Es troba cap a la meitat del carrer i forma com una bé baixa molt oberta, a causa que a l'indret de la inflexió, a les cases o eixides de les cases que donen al Camí Ral, hi havia hagut una torre de defensa. Torre que tenia el nom de «Torre de N'Anglada», i que fou enderrocada a començament del segle XIX, però en quedà aquesta inflexió. Malauradament no se'n conserva cap imatge. Sembla que aquesta torre tenia uns passadissos i/o escales subterrànies per on, per alguna mina o eixida, s'hi podia accedir.

INFLEXIÓ AL CAMÍ RAL

Aquesta inflexió és més un canvi de

Inflexió al carrer Adra

rasant, coneguts popularment com a esquena d'ase. És on comença el carrer Gaudí (conegut com a la baixada de ca l'Estudiant), entre el final del carrer de Barcelona i començament del de Mossèn Jacint Verdaguer, al costat del Col·legi de la Sagrada

Inflexió al Camí Ral (entre C/ Barcelona i C/ J. Verdaguer)

Família (Ca l'Estudiant).

Aquesta mena de turó és el resultat del que queda del Turó de la Roca de Xeix, que començava dalt de les «seixanta escales» i que s'endinsava fins a mar, més o menys com el Turó de Montgat, però no se'n saben les seves mesures ni quan va desaparèixer.

CARRERS RECTES I AMPLES

Aquests carrers rectes i amples es distingeixen de la resta del poble, els sectors més antics, com el veïnat d'Ocata i el tros que va des del C/ Josep Agell fins a la carretera d'Alella i, passada aquesta, que corresponien als veïnats pertanyents abans del 1825 i 1846 als municipis de Teià i d'Alella.

L'espai urbanitzat entre els sectors

Carrers rectes i amples (Mestres Villà, des de M. de D. de Montserrat)

esmentats va des del carrer de Josep Agell i fins al de la Mare de Déu de Montserrat, dues llenques de terra que en deien partides, la de Fontanills i la de Casas, que hi hagué fins a començament del segon terç del segle XIX, quan se'n començà la urbanització.

Aquest espai formà el primer eixample del Masnou; i, si les dates són totes correctes, seria un eixample anterior al de Barcelona, Viena i Chicago.

PLAÇA DE LA VILA

Aquest indret, inexistent, no l'hem trobat en cap plànol antic, però sí en la memòria oral. Potser és una llegenda urbana. Per si de cas, en deixarem constància.

Es conta que hauria estat a llevant de l'Ajuntament, on hi ha el passatge de Marià Rossell, dedicat al primer batlle de la vila, i hauria agafat algunes de les cases, no se sap quantes, però diverses, amb la qual cosa hauria format la plaça de la Vila.

Podem observar que la façana de l'Ajuntament, per aquest costat, també té quatre columnes i una balconada, com a la façana principal actual, la del davant, sense els guarniments artístics que té aquesta. No sabem si fou feta per a aquest ús, el de façana de la plaça. El cas és que no hi és.

El motiu de la seva absència és, segons la transmissió oral, que l'espai que havia d'ocupar fou venut per construir les cases esmentades per un tinent d'alcalde que actuava d'alcalde accidental en absència del titu-

Plaça de la Vila (P. Marià Rossell)

lar, el qual devia ser fora de la vila al moment de la venda, ja que es trobava navegant perquè era capità de la

nostra marina.

RACÓ DE LA PLAÇA DE LA LLIBERTAT

El que hi ha al fons, a mà esquerra, que a molts pot semblar un xic estrany, perquè trenca l'estructura quadrada de la plaça.

És degut al fet que, on ara hi ha l'angle de l'edifici del Casinet, hi va haver fins als anys quaranta del segle passat una torre de defensa, rodona, que es va enderrocar en aquella data.

Era l'anomenada torre d'en Riera, torre de grans dimensions, que durant un temps, sembla que cap al segle XVII, fou també presó municipal. Era al davant d'una masia, la de Can Corbera, també desapareguda, però aïllada d'ella sense formar-ne part. Era

Racó de la plaça de la Llibertat

una de les sis torres de defensa del Masnou antic.

Cròniques

LA CORAL EN EL DIA DEL RAM

Esteve Pujol i Pons

Dia rífol pel que fa a l'atmosfera –que no lligava gaire amb un Diumenge de Rams, vaja!–; dia especial com sempre al cor. Era el diumenge 25 de març i començàvem la Setmana Santa. El plugim matinal no havia espantat gaire els fidels que es reunien a la Plaça de l'Església per a la celebració de la Benedicció de Palmes i Palmons, Llorers i Rams d'Olivera. Ha estat una primavera de mal encetar, cal reconèixer-ho.

Quan la processó, encapçalada per mossèn Ignasi Fuster, rector de la Parròquia de Sant Pere, entrava al temple, la Coral Xabec, dirigida per la Montserrat Llagostera, entonava el *Locus iste*, cant gradual d'A Bruckner, una lloança a la sacralitat del lloc on es reuneix l'assemblea cristiana; bon començament.

Com a cant entre les lectures bíbliques del Vell i del Nou Testament, un salmista de la Coral va entonar l'antifona *Déu meu, Déu meu*, amb la resposta del poble, i va cantilar uns versets del *Salm 21* (D. Cols).

El Coral n.23 de la *Passió segons Sant Mateu*, de J.S. Bach, *A Vós vull acostar-me* va introduir-nos en la proclama-

ció de la Passió segons el text de l'Evangelista Marc; recolliment de l'esperit i súplica.

Al llarg de la lectura, solemne i pausada, la Coral va intercalar un fragment del *Kyrie* de la *Messe Brève* de L. Delibes; el clam de Jesús *Pater, dimitte illis*, de *Les set darreres paraules de Jesús a la Creu*, de J. Haydn; i un fragment del cant de la litúrgia de Dijous Sant, d'A. Bruckner, *Christus factus est*. Tota l'assemblea va confessar la fe amb el *Crec en un Déu*, musicat fa molts anys per mossèn Lluís Romeu, prevere vigatà.

Mentre hom parava la taula amb el pa i el vi, la Coral ens va regalar *O salutaris*,

de la *Messe Brève* de L. Delibes, cant per a l'ofertori, una dolcesa musical molt remarcable.

El *Sanctus*, de la *Missa Alemanya* de F. Schubert, al bell mig de l'anàfora eucarística, amb els àngels i els sants. I mentre el prevere partia el pa, l'*Agnus Dei*, de la mateixa *Messe Brève* de L. Delibes, demanava a l'Anyell immolat tendresa de cor i pau.

Com a processional de comunió el sponsori de la litúrgia de Divendres Sant, de Narcís Casanoves, monjo de Montserrat del s XVIII, *Tenebrae factae sunt*, glossa d'un fragment evangèlic, on trobem dues de les set paraules de Jesús a la Creu, una de dramàtica

esperança enmig del sofriment extrem i una altra de plena confiança en l'amor del Pare.

Com tantes vegades Alba Codina i

Satenik Lalayan als violins, Ferran Vilanova a la viola, Pol Farell al violoncel i Manel Vega al contrabaix. Gràcies, amics; és molt plaent de retrobar-vos.

La fotografia de ritual no va poder ser a les escales de l'església sinó a les del presbiteri perquè... encara queia un xim-xim empipador.

Cròniques

Exposició: RECORDANT GERARD ROSÉS per Josep Rosés

Joan Muray

Vocal de Cultura

Del 10 de març al 5 d'abril hem tingut aquesta singular exposició, la primera que es fa en record de l'excel·lent artista que fou Gerard Rosés, i que ens deixà el passat estiu de 2017.

Ens la va portar el seu germà Josep, amb les singulars obres que fa, basades en el *collage*, i que en féu una extensa representació extretes de les pintures d'en Gerard.

Es va dedicar a reproduir i retallar les figures humanes de les obres d'en Gerard i amb elles com a leitmotiv va recrear uns paisatges urbans surrealistes de gran impacte visual i cromàtic.

Són unes obres fetes amb l'amor i dedicació al germà a qui admirava. Unes obres fetes amb molta cura i enginy, que no deixaren indiferent cap de les persones que visitaren l'exposició, i foren força elogiades.

La resta de l'exposició constava d'altres obres seves, però ja fetes lliurement, entre les quals també cal

destacar les extretes de còmics d'època i pel·lícules conegudes.

També ens aportà uns teatrins, fets amb la mateixa tècnica, dos d'ells també fets amb figures de les obres d'en Gerard.

Moltes felicitats, Josep, per haver-nos permès de gaudir del teu record vers en Gerard, al qual ens afegim de tot cor.

Dites i personatges populars (45)

Albert Vidal

Per què diem...

SEMBLAR CAN SEIXANTA

L'expressió popular es refereix a algun lloc on regna el desordre i el malendreç. L'origen de la dita el podem trobar a Barcelona, concretament a l'actual carrer de la Riereta, al barri de Sant Antoni, a tocar del Raval.

En l'espai que ara ocupa aquest carrer –que en començar a edificar-se, cap al segle XVIII, s'havia dit *Carrera de la Cadena*–, a començaments del segle XVII hi havia una petita masia i un hort que pertanyien a un noble francès anomenat Nicolas de Renault. Se'n feia càrrec un pagès per contracte d'emfiteusi, és a dir, que podia gaudir i disposar dels fruits que es produïssin mitjançant el pagament d'un cànon anual.

Pel que sembla, aquest pagès era força tossut i en una anyada en què el preu

de les cebes va anar pujant de manera poc freqüent, segurament a causa de les pestes que durant força temps havien castigat l'àrea de Barcelona i havien malmès bona part de les collites, va escampar a tort i a dret que no pensava collir-les fins que arribessin a *seixanta diners de billó* (moneda d'un gram que només contenia el 35 per cent de plata, sent així la de més baix valor de l'època). Però les cebes no van abastar mai aquest preu, que, malgrat l'alça del mercat, resultava abusiu. Així, possiblement per un equívoc sentiment d'orgull o vergonya, el pagès va preferir que se li podrissin a vendre-les per sota de les seves expectatives.

El fet fou motiu de befa entre els hortolans del Raval, que, a partir d'aquell moment, van anomenar el lloc com a *l'hort d'en seixanta*.

Quan a final del segle XVIII va comen-

çar a urbanitzar-se la zona i acollir un creixement de la ciutat que es faria realment efectiu en enderrocar-se les muralles que la partien en dues, entre 1864 i 1873, va edificar-se una fàbrica tèxtil en l'indret que ocupava l'hort i que fou coneguda popularment amb el mateix nom, *seixanta*, afegint-hi al davant *Can* –contracció de la paraula *casa* i l'article *en*.

Es diu que aquella fàbrica es caracteritzava pel seu gran desordre i, així, una cosa portà a l'altra i quedà per sempre l'expressió *Can Seixanta* com a sinònim d'un lloc desorganitzat.

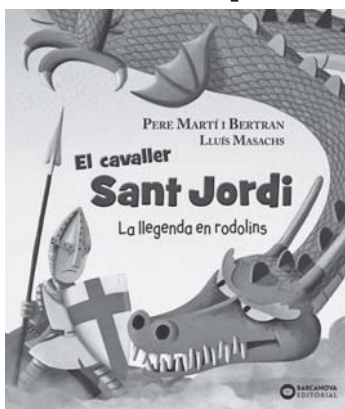
Parlem de llibres

Núria Tomàs Mayolas

Un drac roig de tres caps

Sant Jordi era un cavaller / que a tothom volia bé. / Un dia el van cridar / per la princesa salvar. / No s'ho va fer repetir / i va començar el camí.

Aquests versos són el tret de sortida d'una proposta que, tant pel text com per les il·lustracions, s'inspira en les versions més populars i tradicionals de la Llegendes de Sant Jordi (1). La narració conté dosis de violència, d'amor i de civisme amb l'objectiu de mantenir la flama viva de la història i dels valors que s'hi amaguen. Compta, però, amb certs matisos que la fan especial i molt recomanable, com ara el format del text en rodolins heptasil·labs (que aporten un ritme molt fluid de lectura); el fet que el drac sigui tricèfal, comú en el bestiar folklòric català, però amb un color de pell i unes banyes de clara influència oriental; i per una metafòrica transformació del paisatge cremat en un bosc frondós quan el drac es mor, un recurs que segons l'autor també trobem en la literatura popular. L'escriptor Pere Martí i Bertran no és la primera vegada que adapta narracions populars: fa un parell d'anys va adaptar les *Faules del Llibre de les Bèsties*, de Ramon Llull, i anys enrere també havia versionat un conte

popular rus sobre "Baba Iaga". Tampoc és la primera vegada que treballa amb rodolins: justament amb la mateixa editorial Barcanova ha impulsat una col·lecció adreçada a primers lectors, "Rodolins, rodolins", que ja porta nou títols publicats. En aquesta adaptació de la Llegendes de Sant Jordi, la seva aportació més personal ha estat el fet de trencar amb la idea de l'heroi solitari i amb poders extraordinaris, per donar protagonisme a personatges secundaris que simbolitzen la gent anònima —el col·lectiu—, que en realitat són els qui actualment sabem que aconsegueixen

les fites socials més importants.

L'artista Lluís Masachs, que ja porta una desena de llibres il·lustrats, ha estat també fidel a l'imaginari popular i ens ha situat la història a l'època medieval, acompanyant en tot moment els continguts del text però deixant-hi una empremta personal a través de múltiples detalls i d'històries paral·leles que de ben segur atrauran la mirada dels infants. El seu treball destaca per l'expressivitat dels personatges, la destresa amb què fusiona les diferents tècniques que ha utilitzat —acrílic, aquarel·la i retoc digital—, i l'encaix compostiu de cada pàgina, un interessant equilibri entre el text, la imatge i el fons blanc del paper. A la darrera doble pàgina del llibre ens repta a un joc d'observació visual de cercar alguns personatges i objectes dibuixats en les il·lustracions i, ahora, ens mostra l'escena final del banquet entre Sant Jordi i la princesa. És una manera simpàtica de fer retornar el lector als continguts.

L'editorial Barcanova ha apostat, doncs, per publicar la Llegendes en una edició elegant, de format gran i tapa dura, que es diferencia del que podem trobar al mercat i que té uns objectius molt clars de fer gaudir els lectors.

(1) Pere Martí i Bertran. *El cavaller de Sant Jordi*. Il·lustrador: Lluís Masachs i Mestres. Editorial Barcanova, Barcelona, 2018. 42 pàgines.

La punta de la llengua (96) *Esteve Pujol i Pons*

Al butlletí del mes passat feia l'observació que hi ha catalanoparlants que, quan volen citar paraules textuales, ho fan en castellà, encara que la llengua original sigui una altra, ja que així "sona a frase genuïna".

Un cas semblant es dona quan, enmig d'una conversa en català, engeguem expressions en castellà, si bé en català en tenim d'equivalents o potser més expressives i tot. En posaré alguns exemples i vosaltres en podreu constatar el fet en qualsevol conversa. Actualment hi ha una sèrie de TV3 on fan la mateixa pallassada! Endevineu quina és?

Va i algú diu: *Perquè, és clar, no us sembla que "esto es demasiado"?*. Voleu dir que no hi esqueia de dir: "Això és massa!", o bé "Això passa de taca d'oli!"...? Va un altre i diu *pagar a toca-teja*, en comptes de dir *pagar bitllo-bitllo*?

I un tercer: *I jo que li dic "¡Hasta aquí hemos llegado, macho!* No hauria pogut dir "Para el carro, noi!"?

I el quart va i fa: *Es que la noia "habla como un libro abierto"*. Hauria estat més coherent: "Parla com un llibre".

I el que fa cinc: *Ja ho sabem, ja, "poderoso caballero es Don Dinero"*. Potser hauria pogut dir "Pagant, sant Pere canta".

I ve el sisè: *Ja veurem com acaba la cosa, "toca madera"*. Si en català diem "toca ferro".

I en molts casos no cal complicar-se gaire la vida, ja que "vale la pena, hombre", podem dir-ho perfectament amb un "val la pena, home". En comptes de dir "ser la nota discordante", n'hi ha prou amb "ser la nota discordant". O no cal "de cuerpo presente"; amb "de cos present" ja n'hi ha prou.

Per sort tenim una llengua molt rica i no ens cal pas de manllevar recursos de les altres.

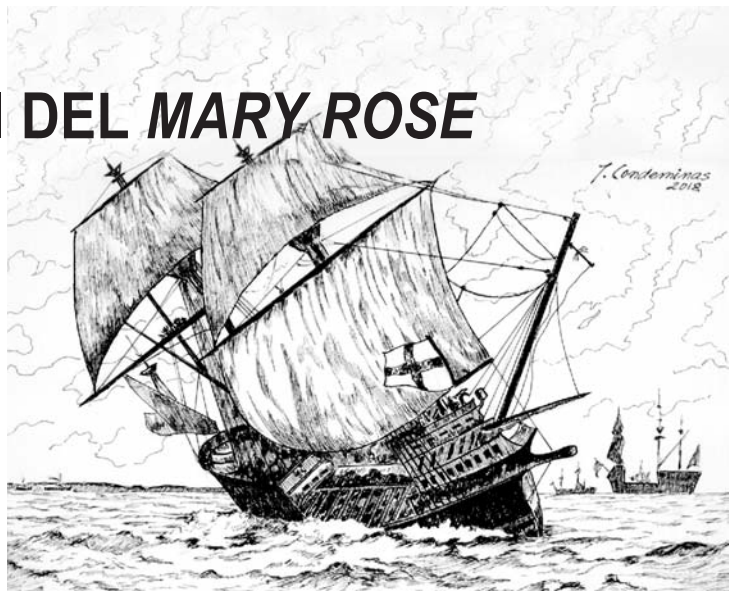
EL NAUFRAGI DEL MARY ROSE

Josep Condeminas

Comencem per dir que a l'època del rei anglès Enric VIII els denominats vaixells de guerra anglesos eren navilis mercants modificats per a les activitats bèl·liques i, per aquest motiu, el *Mary Rose* va ser el primer vaixell construït expressament per a la guerra marítima i, per tant, la creació predilecta del rei anglès, que li va posar el nom de *Mary* en honor de la seva germana Maria, i *Rose* perquè era l'emblema de la dinastia dels Tudor, la rosa. Durant més de trenta anys va ser el vaixell insígnia de la flota.

El *Mary Rose* va ser construït a Portsmouth entre l'any 1509 i 1511, i avarat el 1512. Tenia 45 metres d'eslora per 11,7 de mànega. Desplaçava 500 tones, i portava 78 canons. La tripulació la componien 415 homes (200 mariners, 185 soldats i 30 canoners). Al llarg d'aquests trenta anys de servei, va participar en diverses batalles i va ser un vaixell molt temut pel enemics, però els anys no passen en va, i va arribar el moment de posar-lo al dia i incrementar-ne la capacitat ofensiva. Les innovacions van consistir a augmentar el nombre de canons, passar de 78 a 91, a més de la instal·lació d'altres vuit canons de coure de llarg abast, quatre a babord i quatre a estribord, amb la qual cosa s'afegia un considerable pes a la nau, ja que cada un d'aquest vuit canons pesava una tona, a la qual s'havien d'afegir els dos-cents quilograms que pesava l'estructura de fusta que els aguantava. Tot aquest pes addicional comportaria finalment una greu inestabilitat al vaixell.

França durant molt anys va ser l'enemic tradicional d'Anglaterra, o vicever-

sa, i les lluites entre tots dos països se succeïen de manera cíclica. Per abreujar direm que a l'any 1544 Anglaterra posseïa la ciutat francesa de Boulogne-sur-Mer i França donava suport als escocesos en les seves lluites contra els anglesos; i, com que cap dels dos reis volia afluixar, finalment Francesc I de França va decidir envair Anglaterra, concretament una part del sud del país i l'illa de Wight, amb la finalitat de pressionar els anglesos perquè, a canvi d'aquestes possessions conquerides, els tornessin Boulogne-sur-Mer. A tal fi, els francesos van organitzar una tropa de 30.000 homes transportats en 200 vaixells. Una força formidable en contrast amb els 12.000 homes i 80 vaixells que hi oposaren els anglesos. El 18 de juliol de 1544, la flota francesa va penetrar pel canal de Solent, que està entre el comtat de Hampshire i l'illa de Wight. Tot i la diferència de forces, els anglesos van presentar batalla. Sota un intens foc, el *Mary Rose* al capdavant de la flota va girar de costat i va disparar els canons, però una forta

ràfega de vent va desestabilitzar bruscament la precària estabilitat de la nau, cosa que va embarcar gran quantitat d'aigua a través de les troneres de vora la línia de flotació, ja que aquestes no s'havien tancat, i el vaixell va sotsobrar i es va enfonsar com un plom. De totes maneres els anglesos van resistir l'atac francès i, al mes següent, els francesos es van retirar de la costa anglesa i de l'illa de Wight en no poder consolidar aquestes posicions.

A l'any 1979 sota el patrocini del príncep Carles d'Anglaterra, es va constituir el *Mary Rose Trust* amb la missió de rescatar el vaixell o el que en quedava, així com gran quantitat d'objectes, material que constitueix l'actual museu instal·lat al denominat *Portsmouth Historic Dockyard* de la mateixa ciutat de Portsmouth, museu que vaig tenir l'oportunitat de visitar a l'any 2004.

Fonts consultades: material publicitari i Internet

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com • www.gentdelmasnou.cat

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

La vida és...

La vida és: fer i deixar fer. I deixar de fer. I reemprendre. I recomençar. I repensar. I no fer res. I fer-ho tot. I voler fer-ho tot. Voler dir-ho tot amb quatre esguards i vint paraules. O no poder dir res. I d'aquesta manera en neix un fill: **el teatre**. Una meravella incitadora i una eina cultural que fa història, que explicat fets i gents, que aporta màgia quan l'amor encara no l'ha donada. I així vivim. I així viurem.

El maig, que cada dia un raig, té a platea forma de dona. De la humorista **Sil de Castro**. La vam descobrir l'abril –grata sorpresa. Una boníssima guionista i actriu còmica, una dona que trenca esquemes i barreres, tòpics i tabús i ens fa de comedianta: riurem més d'una hora seguida amb un humor intel·ligent amb temàtiques subjacentes ben contemporànies i a tenir (ben) en compte: la desigualtat, la violència de gènere, el masclisme, l'educació, la pràctica sexual, la dignitat humana, la tecnocràcia... No us perdeu aquest espectacle (*Mira, mamá, ¡estoy en el Molino!*) que cada dissabte (el 5, 12, 19, i 26) al vespre, a dos quarts de deu, obre una màgia diferent al Paral·lel, a **El Molino**. Ella ens va salvar la vida i encara no ho sap: ens va treure el desarrelament i la desubicació que ens estan omplint les venes per una estona curta i saborosa, d'agrair eternament.

Del 6 de maig fins al 28 de maig seguirem a El Molino. Ara ens toca parlar d'una altra gran dama escènica, **Mont Plans**. Amb el muntatge (el diumenge i dilluns a escena) *Sembla que rigui* ha creat un monòleg –amb la complicitat d'Òscar Constantí i Mariona Vila– sobre la vida, la mort, l'existència, les decisions: en definitiva, sobre aquelles coses que ens importen als **humans**, a les persones.

Hi haurà llamps i trons i fullaques que van entrar a la nostra vida un estiu, que no sabem com ni per què, ni per què hi vam parar tanta atenció. Però tot té un sentit. De ben segur. I un dia vindrà qui ens ho expliqui. De manera que el somriure podrà ja romandre sempre als llavis. I segurament també la felicitat, aquell dret que tenim entre gel i gel, entre vermut i cinc dies feiners.

(Fins a sempre, amics teatres capitals.)

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

YUK AT TAN

Amb aquest nom em refereixo a la península que ocupa l'espai de la civilització maia, que separa el golf de Mèxic del mar Carib; actualment en poder de diversos estats, com Mèxic, Guatemala, Hondures, etc.

El nom, erroni, ja que, tot i que no se sap com l'anomenaven els maies, li fou donat pels primers conqueridors espanyols que hi arribaren cap al 1517.

Hi ha diverses versions del fet, però totes coincideixen a dir que prové de la mala interpretació dels conqueridors a la resposta que els donaven els maies en ser preguntats pels espanyols com es deia aquella terra, preguntes que, com és natural, no entenen.

Una d'elles era *Tectetam*, que en llengua maia vol dir: no t'entenc. Els espanyols pensaren que així es deia; però, corrompent més el vocable, l'anomenaren *Yucatán*.

Una altra era que, en fer-los la mateixa pregunta, el maia va contestar: *Ma'anaatik ka t'an*, que en llengua maia vol dir: no entenc la teva parla.

També es diu que els maies, a les seves preguntes, els responien *uh yu ka t'ann*, que vol dir: mira com parlen.

I la darrera és que en preguntar-los els conqueridors, i tenint en aquell moment alguns maies una mena de collarets de les seves dones, els contestaren *U yu c-atan*, que vol dir precisament això.

Tot i que encara n'hi ha una, anterior a la data del 1517, que diu que uns espanyols que es trobaren amb maies que en aquell moment navegaven pel mar Carib i fer-los la mateixa pregunta, contestaren *Yuk'al-tan mayab*, que és: la designació lingüística de la nostra nació. Actualment encara s'usa per dir: tots els qui parlen la llengua maia.

És curiós com es formen els topònims i quants fets hi poden intervenir. En aquest cas el topònim que ha quedat prové de la ignorància d'uns que no pensaven que el seu llenguatge no seria entès per una gent que l'únic que veia era uns invasors, i encara no sabien el que els esperava, si no, potser no els haurien rebut pacíficament.

O sigui que ja ho sabeu, i a tall de fer un xic de barrila, bé es podria dir que aquell espai de terra entre dos mars es podria anomenar la península del «no t'entenc».

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques
www.oriolugoreal.com · <http://owlinstitutpsicologic.com/>

LES EMOCIONS I EL SEU SIGNIFICAT

Vas conduint per la carretera i de sobte s'encén el senyal del motor en el panell lluminós. La gran majoria de les persones que esteu llegint aquestes pàgines us aturàrieu en una àrea de servei o espai de descans i consultàrieu l'origen del problema.

Però, i si, en lloc que s'encegués un llum en el cotxe, es tractés d'un dolor d'esquena, d'un sentiment de ràbia o una gran tristesa?

La gran majoria de les persones acostumem a no aturar-nos, a no consultar ni explorar-ne l'origen. Tot al contrari, tenim tendència a seguir endavant, a prendre una pastilla o a distreure'ns amb quelcom que ens pugui entretenir.

Què li passa a un cotxe quan no es repara?

Doncs que al final acaba patint un accident.

Què passa a les persones quan no escolten el seu cos ni les seves emocions?

Doncs que al final també acaben patint. Potser no d'un accident, però sí en els millors dels casos de malestar i neguits, i en els pitjors dels casos de malalties o trastorns.

Cada dolor és un avís, un senyal de quelcom que no va bé en la nostra vida. Cada emoció o sentiment és

una crida que fa el nostre organisme per tal d'avisar-nos d'algun assumpte no resolt.

Les emocions són crides a canviar o a passar a l'acció. La por ens indica que hi ha algun element que interpretem com un perill. En excés la por ens bloqueja i ens paralitza (excés de protecció), en una falta de presència, llavors iniciem comportaments temeraris. La ràbia és una crida a defensar-nos, a canviar els esdeveniments. En un excés podem arribar a ser impulsius i destructius. En una falta d'aquesta emoció, llavors som passius i no ens fem respectar o valer.

I la tristesa? Aquesta és l'emoció o el sentiment més mal interpretat.

La tristesa és una emoció que com les altres també compleix una funció, concretament la d'alliberar les nostres tensions i els nostres mals. A

l'igual que la pluja neteja els carrers, les llàgrimes ens ajuden a poder deixar anar allò que ens ha fet mal. Tenim molt clar que quan un surt a fer esport acabarà suant. Doncs bé, amb el plor activem un mecanisme d'alliberació de les tensions acumulades. En resum, plorar no és de febles, és de persones fortes que es cuiden i que es donen el permís per poder alliberar allò que els ha fet mal o que els està fent patir. A més a més, quan plorem alliberem hormones que ens ajuden a sentir-nos més tranquils i relaxats.

Per tant, la pròxima vegada que el teu cos o la teva ment t'indiqui que tens algun dolor, malestar o preocupació, no ho tapis, no fugis, no desviïs la teva atenció. Pregunta't què et vol dir aquesta sensació o aquest sentiment. Potser no en saps l'origen, però si pares atenció segur que en descobreixes el missatge ocult.

Com si es tractés d'una carta, de tu depèn de si vols obrir-la i què en vols fer al respecte.

Jo et recomano que, un cop et paris a sentir-te, puguis començar a fer les accions o els comportaments que t'ajudin a sentir-te millor. Cuida't, perquè només tens un cos i només tens una vida.

Frankfurt Parera

93 555 78 94

Als vespres fem comandes a domicili
Afeïta, el Masnou, Teià i Premià de Mar.
De dimarts a diumenge de 20 a 22:30/23h.
Comanda mínima 15€

Prat de la Riba 98 (Cami Ral Ocatà) el Masnou
www.frankfurtparera.com · frankfurtparera@hotmail.com

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Francesc Macià, 29
93 555 16 59
66 0 09 23 81
08320 El Masnou - El Maresme

En temps difícils una imatge i mil paraules

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Resultat de la darrera campanya de Gent del Masnou el passat diumenge 15 d'abril: **Total de donants: 9**
En nom del Banc de Sang i Teixits agraïm profundament la generositat dels donants.

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Editorial Columna. Barcelona 2014

Resumit del llibre per *Lluís Valls*

No conèixer el nostre passat ens fa ignorants de la nostra història.

Intentarem explicar els fets i, per fer-ho, extractem el llibre de Jaume Clotet

"50 moments imprescindibles de la Història de Catalunya". Capítols anteriors:

Abril17 (1)Els ibers, (2)Arriben els grecs. **Maig17** (3)La romanització, (4)Indibil i Mandoni.

Juny17(5)Terra de Gots, (6)La invasió musulmana. **Juliol-agost17** (7)El Pare de la pàtria,

(8) La primera independència. **Setembre17** (9) Pau i treva, (10) Els primers textos en català.

Octubre17 (11) La unió dinàstica entre Catalunya i Aragó, (12) La conquesta de Tortosa i Lleida.

Novembre17 (no editat). **Desembre17** (13)La batalla del Muret. (14)La conquesta de Mallorca.

Gener18 (15) La conquesta de València. (16) El testament de Jaume I. **Febrer18**

(17) Les Corts Catalanes. **Març18** (18) Les vespres sicilianes. (19) Els almogavers a Grecia.

Abril18 (20)La pesta negra. (21)Els jueus a Catalunya.

Continuem.

El Compromís de Casp

El 1410 la mort de Martí I l'Humà sense descendència masculina legítima va marcar el futur de Catalunya d'una manera determinant. La lògica aconsellava fer successor el comte Jaume d'Urgell, besnet d'Alfons el Benigne i home de confiança del mateix rei Martí. Però Jaume d'Urgell tenia una forta oposició dels barons aragonesos, d'una part de la noblesa catalana i de la burgesia urbana emergent disposats a no deixar-lo governar. Tots tres grups van optar per altres candidats. En aquest sentit a Catalunya les divisions existien, però sempre es van vehicular d'una manera dialogada. Foren als regnes d'Aragó i València on es va produir una forta pugna entre urgellistes i francòfons. En el cas d'Aragó la confrontació fou tan forta que un dels màxims defensors urgellistes, Antón de Luna, va assassinar l'arquebisbe García Fernández de Heredia, un ferm partidari de Lluís d'Anjou. Aquesta acció va ser un greu error d'estratègia per als urgellistes ja que els partidaris de la causa francesa, veient-se amenaçats, van apostar en bloc per Ferran d'Antequera. Aquest noble castellà, que fins aleshores s'havia mantingut en un segon pla, tenia motius per optar a la corona perquè era net de Pere III el Cerimoniós i a més tenia un poderós exèrcit i era un dels homes més rics de Castella. Aprofitant l'oportunitat va entrar amb les seves tropes a Aragó amb el pretext de defensar els partidaris de l'arquebisbe assassinat i va col·locar el seu exèrcit als límits entre Catalunya i València,

Jaume d'Urgell

cosa que va propiciar que els partidaris catalans i valencians de Lluís d'Anjou l'abandonessin i s'afegissin a la causa de Ferran d'Antequera. Cada cop més assetjat, Jaume d'Urgell va veure com l'emergent burgesia catalana també s'acostava a l'aspirant castellà.

A finals de l'estiu del 1411 les Corts Catalanes es van traslladar a Alcanyís, on hi havia reunides, per intentar de desbloquejar el conflicte, les d'Aragó i València. Després de moltes discussions estèrils el papa Benet XIII, refugiat a Peníscola a causa del Cisma d'Occident (*), va reclamar a principi del 1412 que es formés una comissió amb representants de cada regne per solucionar definitivament la qüestió successòria. Es va acordar que cada regne hi aportés tres representants, però el papa Benet es va assegurar de conspi-

rar amb els nobles aragonesos i valencians un resultat favorable a Ferran d'Antequera. Les simpaties de Benet per aquest candidat tenien una raó: enfrontar França amb Roma per la legitimitat papal i això requeria aliar-se amb Castella per no perdre opcions al tron de Sant Pere. El nou organisme va fixar la seva seu a Casp.

Davant de la més que probable tupinada, un dels compromissaris va fingir un atac de bogeria per ser substituït i no haver de ser còmplice d'aquella operació, que ja tenia per endavant el nom del guanyador. Ferran d'Antequera va obtenir sis vots i Jaume d'Urgell un i mig, i mig Alfons de Gandia. Un altre membre de la comissió es va abstenir. No és un detall menor que només un dels tres representants de Catalunya votés per Ferran d'Antequera. D'aquesta manera s'inaugurava la dinastia Trastàmara al capdavant de la corona Catalanoaragonesa en substitució del Casal de Barcelona.

(*) Cisma d'Occident o Cisma Papal és la crisi viscuda a l'Església entre 1378 i 1417 durant el qual dos papes rivals, l'un establert a Roma i l'altre a Avinyó, es consideraven l'únic i legítim papa.

La Guerra Civil Catalana

Des de principi del segle xv les moltes penúries de Catalunya n'havien delmat greument la demografia i la situació econòmica era al fons d'una profunda recessió. L'abandonament del camp i l'estancament del comerç feien que hi hagués un malestar general a causa dels anomenats mals usos que eren un conjunt de normes d'explotació extrema dels senyors feudals als camperols. En aquests mals usos el més detestat era la remença, que obligava els pagesos a pagar al seu senyor si volien abandonar les terres a les quals estaven lligats.

Tampoc no es pot entendre aquest conflicte sense tenir en compte la pugna entre la Biga i la Busca. Aquests dos bàndols o partits rivalitzaven per ocupar el poder a Barcelona i, de retruc, a la Generalitat. La Biga estava formada per

ciutadans honrats, terratinents, rendistes i grans comerciants que dominaven i controlaven el govern de la ciutat des de feia molts anys i amb un pes específic en la Diputació del General, que servia de contrapès al poder del rei. Per l'altre costat la Busca havia nascut feia molt poc, cap al 1450, i aplegava la classe mitjana emergent formada per artesans, menestrals, mercaders i artistes. Aquest grup, entre altres coses, impulsava reformes econòmiques, demanava una devaluació monetària o la renovació del govern de Barcelona, que trobava poc eficaç. Els reis catalans anteriors sempre havien respectat els equilibris institucionals nascuts del pactisme català; en canvi, els nous reis Trastàmara tendien a un govern més autoritari sense respectar el sistema de Catalunya. El nou poder va trobar una forta resistència en l'aristocràcia catalana, que juntament amb la Biga dominaven la política del país i, per tant, entorpia la nova acció reial. Per fer-hi front el rei Alfons el Magnànim va buscar una aliança amb la Busca i el 1453 li va atorgar el govern de Barcelona. La decisió fou una autèntica revolució social, però va irritar profundament la Biga. A la mort d'Alfons, el substituï el seu germà Joan II, dit el Sense Fe, tot i que la Biga defensava la candidatura del seu fill Carles, dit Príncep de Viana, i a qui el seu pare Joan va fer empresonar. Aquest fet va tensionar molt greument el conflicte entre la Corona i la Diputació del General. Pressionat, el rei Joan va

Joan II de Castella

alliberar el seu fill, que fou rebut amb tots els honors a Barcelona. Per intentar normalitzar la situació el 1461 les institucions catalanes i el rei van signar la Concòrdia de Vilafranca, que reconeixia Joan II com a rei, si bé no podia entrar a Catalunya sense autorització de les Corts. L'Infant Carles seria lloctinent del Principat i, a la mort del monarca, seria l'hereu de la corona. Aquest acord era sens dubte un triomf de la Generalitat i la Biga, però la mort inesperada de Carles va fer capgirar-ho tot. Tot i havent mort per malaltia, es va fer córrer la brama que fou assassinat pel seu pare, el rei, i per aquesta raó va haver-hi els primers aldarulls a Barcelona. Decidit a imposar-se per les armes, Joan II va entrar per la força a Catalunya sense el permís de les Corts.

Al mateix temps va firmar un pacte amb França oferint-los els comtats del Rosselló i Cerdanya si rebia ajuda militar. Les autoritats catalanes van desposseir per traïció Joan II i automàticament Catalunya va quedar dividida en dos bàndols. A part dels francesos, el rei comptava amb els pagesos remences i un sector de les classes mitjanes que s'havien unit a la Busca. Per contra, la Diputació de Barcelona, el Consell de Cent i la Biga van mobilitzar els sectors populars, seguidors del Príncep de Viana. Les institucions catalanes van bastir un exèrcit, però la confusió era notable, moltes famílies van quedar dividides pels dos bàndols, així com la comunitat eclesiàstica. El Consell del Principat va oferir la Corona a diferents personalitats de Castella, Provença i Portugal. Després de deu anys, el 1472 es va signar la Capitulació de Pedralbes.

Joan II es va mostrar magnànim excepte amb Roger III, cap de l'exèrcit català, però va mantenir els privilegis de la ciutat de Barcelona, encara que no va complir les promeses amb el pagesos i remences, cosa que va provocar aixecaments posteriors.

Es van intensificar els impostos per poder pagar les despeses de guerra i la indústria i el camp van quedar molt malmesos i, amb el descobriment d'Amèrica, Catalunya i la Mediterrània perdien el seu lloc de privilegi. Catalunya deixava definitivament l'edat mitjana en una situació molt precària.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la **Coral Xabec** de Gent del Masnou; hi seràs ben rebut.

Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o bé com a soprano o com a contralt.

Anima-t'hi i vine a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

SOLIDARITAT

CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

transferència per Internet: <http://caixadesolidaritat.cat>

Per banc

ES78 2100 5000 5102 0017 2439

ES41 3025 0002 4514 3338 9791

Pel justificant i certificat fiscal, cal indicar: el concepte, el nom complet, el NIF i el correu electrònic.

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

DE L'ESQUELLA ALS ESQUELLOTS

Fa pocs mesos vaig anar a Ripoll per veure la fira de la llana que celebraven. La visita fou molt interessant. Vaig veure bous, ovelles i xaiets. De les diferents races, podies captar-ne les diferències que oferien en la producció de la llet, de la llana, de la carn i de la reproducció segons la seva procedència, tot escoltant els pastors o bé l'amo del ramat, que era persona entesa en la cria i negoci del bestiar que hi havia. Van cridar-me l'atenció la finor de la llana i el recargolament de les banyes d'alguns dels exemplars exposats.

També, la presència de la peça alfa del ramat, per la seva esquella. Cada esquella té el seu to i diuen que tot el ramat l'identifica i s'hi deixa guiar.

Anys enrere es feien "esquellots". Els esquellots no eren pas més grossos ni més sonors, simplement era una forma festiva de tocar els nassos al vidu recent casat.

En aquell temps quan un vidu es decidia a contraure un nou matrimoni, els amics li feien una visita per posar-lo al corrent de les seves intencions. Pactaven una data "a la nit" manifestant que els farien "esquellots".

Per als lectors joves, els diré que això era fer un gran xivarri, ja fos amb l'es-

quella o bé amb qualsevol estri de cuina com paella, cassola, corns o llaunes i colpejant amb l'ajut d'una cullera o amb una mà de morter.

Si els contraents no es feien pregar, obrien les portes de la seva llar i feien passar la gentada i els convidaven a vi dolç i galetes o quelcom semblant (tot dependria dels possibles); la cosa acabava amb una encaixada de mà o bé amb abraçades. De no ser així, la xerimola es podia repetir setmanes... fins que els contraents claudicaven i posaven les galetes i el vi en circulació fora de l'armari.

No tinc coneixement de si a la inversa, que fos la vídua la que prenien nou estat, passava el mateix; la feminitat sol ser més discreta...

Per comiat permeteu-me fer-ho amb uns quants refranys:

Els uns neixen amb estrella i els altres amb esquella.

Ha perdut els bous i les esquelles.

Tot hi va: bous i esquelles.

De llop i ovella, només un duu esquella.

El so de les esquelles engreixa les ovelles.

Llop amb pell d'ovella (mai) no porta esquella.

Libertat!
PRESOS POLÍTICS

Les paraules no es poden tancar dins d'una gàbia. Volen soles.

Montserrat Roig

assemblea

Jordi Sánchez

Centro Penitenciario Madrid V - Módulo 8
Ctra. M-609, km 3,5
28791 Soto del Real, (Madrid)

Joaquim Forn

Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 7
Ctra. M-241, km 5,750
28595 Estremera, (Madrid)

Jordi Turull

Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 4
Ctra. M-241, km 5,750
28595 Estremera, (Madrid)

Jordi Cuixart

Centro Penitenciario Madrid V - Módulo 4
Ctra. M-609, km 3,5
28791 Soto del Real, (Madrid)

Raül Romeva

Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 3
Ctra. M-241, km 5,750
28595 Estremera, (Madrid)

Carme Forcadell

Centro Penitenciario Madrid I - Mujeres - Módulo B2
Carretera de Alcalá - Meco, km 4,5
28805 Alcalá de Henares

Oriol Junqueras

Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 7
Ctra. M-241, km 5,750
28595 Estremera, (Madrid)

Josep Rull

Centro Penitenciario Madrid VII - Módulo 3
Ctra. M-241, km 5,750
28595 Estremera, (Madrid)

Dolors Bassa

Centro Penitenciario Madrid I - Mujeres - Módulo B2
Carretera de Alcalá - Meco, km 4,5
28805 Alcalá de Henares

Democràcia!

#oRepública o República

Carles Puigdemont

Toni Comín

Clara Ponsatí

Lluís Puig

Meritxell Serret

Escriu al Govern legítim!

Govern legítim de Catalunya
Nom Cognom
BP - 33
1160 Brussel/Bruxelles
Bèlgica

Exposicions

Fins al 3/5 Mandales, de Vicenç Casasús
Del 5 al 31/5 Pintures, de Josep Igual
Del 2 al 28/6 Fotografies, de Toni García

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21
Apreneu tècniques de meditació,
respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de
Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset),
tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.
Preu trimestral 80€ socis 70€

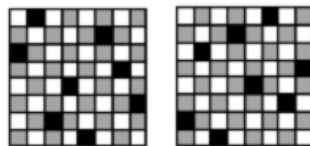
Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9
Vocalia Recreativa
Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

L'enigma V.D.R.

Col·loqueu 8 fitxes-reines en un tauler d'escacs sense
que es matin entre elles.

Resposta:

Hi ha moltes
solucions. Per
si no en trobeu,
us en poso dues:

CURSETS DE GAITA

Informació

a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

"DIUMENGE AMB LLETRES"

EDICIÓ EXTRA DE PRIMAVERA

Diumenge 27 de maig, a les 7 de la tarda, a Gent del
Masnou, vetllada artística, literària i musical,
amb la col·laboració especial de la Coral Xabec.

Entrada gratuïta

LA XIXONENCA

Estimats clients i amics us informem que per
raons diverses, i molt a contracor, aquesta
primavera-estiu no obrirem l'orxateria.
Ens retrobarem altre cop, i amb moltes
ganes, aquest proper Nadal.

Moltres gràcies

Arran de sòl

Pledebut

Fa temps us vaig parlar que tenia una amigueta, de quatre potes com jo, molt xamosa, i que amb els que viu, que de tan bé que la tracten no vol dir-ne els amos, sinó amb els qui comparteix casa, i que algun cop també se m'endugueren a mi amb ells, de vacances?, doncs noi, estan passant un tràngol, però dels grossos, més aviat deu ser una galerna.

M'explico. Aquesta parella de bípedes que viu amb la meva amiga no tenen fills, potser per això el tracte amb ella era, sí, dic era, tan bo, ja que d'un temps ençà s'ha espatllat i tot va en orris, de capgirells, de mal en pitjor.

I quin és el problema?, doncs que a la parella se'ls ha refredat la passió, l'amor que es tenien, el respecte per l'altre, i han arribat, primer a la separació, per si amb distanciament temporal tornaven les aigües a mare, però, com que no hi anaven, al final s'han tirat, literalment, els plats pel cap, i aquí rau el problema de la pobra gosseta.

Quan decidiren tirar pel dret i divorciar-se, amb tots els ets i uts, d'un principi semblava que estaven d'acord amb tot. Tu et quedes això i jo allò, etc.

Semblava que actuaven com éssers civilitzats, ja que, fins i tot, com que treballen tots dos, no hi havia d'haver problemes amb la pela; però, ai las, no tot havien de ser flors i violes.

I arribà el problema, greu sobretot per a la meva amiga. Tots dos la volien i, com que l'havien comprada ambdós, era de tots dos; però, és clar, no podien fer com aquell Salomó i partir-sela. Els aconsellaren que fos compartida.

I el bo del cas és que, a ella, no li preguntaren l'opinió, com si no comptés. Començaren discutint, que si te la quedés tu, i l'altre ni t'ho pensis, jo també la vull. Que si on viuràs no hi tens lloc, que si ella està acostumada a aquesta casa, etc.

I ella, escoltant, però sense vot ni veu, com si no comptés la seva opinió. Mentre vivien en harmonia, li parlaven i li feien mil i una magarrufes, però ara passaven d'ella, i la pobra patint no sabem com.

Us deueu pensar que quan les coses van bé us entenem, però que quan van a mal dades no. I us equivoqueu, nosaltres també tenim cor i ens angoixa veure quan ho passeu malament, i a sobre no ens en feu partícips.

Ja veieu com està el pati. Oh, i encara no s'ha acabat. De moment la meva amiga viu amb ella, ja que decidiren que es quedés la casa. Ell es quedaria la segona residència i cercaria un pis de lloguer, prop de la feina, ja que fins ara tenia un llarg desplaçament.

Però i quan tot s'hagi resolt via notari?, aleshores és quan ella patirà de debò, perquè han estipulat que sigui una custòdia compartida; i això què vol dir?, que o bé passarà mig mes amb un i mig amb l'altra, o més temps, i la pobra, apa, maleta amunt i maleta avall, sense saber mai qui l'estima més. Això si no li donen tota mena de capricis i la fan malbé, com passa amb la majoria de vosaltres que passeu per aquest tràngol.

Bé, ja veieu com les gasteu.

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia El Cullerot

2 llobarros de quilo a filets, 6 patates, 3 tomàquets madurs, 2 cebes, 2 alls, Sal, pebre, oli d'oliva, 2 fulles de llorer, 1 raig de vi blanc

Elaboració:

Tallem les patates a rodanxes i les fregim en una paella amb força oli fins que quedin ben rosses. Un cop fetes, les posem ben escampades en una safata de forn. Fem el mateix amb la ceba tallada prima i els alls tallats petits per no trobar-los quan ho mengem.

Un cop la ceba serà transparent, en traiem l'oli sobrant i l'escapem també sobre les patates ja a la safata. Tallem el tomàquet en cru a llesques i el posem sobre les patates i la ceba. Salem.

Salpebrem els filets de llobarro i els col·loquem a la safata amb la pell cap amunt. Hi afegim les fulles de llorer i, si volem, una branqueta de farigola. Ho reguem amb un raig de vi blanc i ho podem posar al forn ja calent a 200°. Ho deixem coure al forn uns 15 minuts. ... ja estarà a punt! Quan empletem el peix, veureu que és molt fàcil de treure-li la pell.

Tingueu a punt unes bones llesques de pa... perquè no se sap ben bé què és més bo, si el peix amb les verdures o escurar

el plat amb el pa!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

República

Un poble en marxa ni se suspèn ni s'atura

ANC-AI Masnou Decidim · Mg18 · elmasnou@assemblea.cat

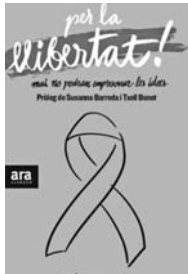
Què és una República?

(Del llatí, cosa pública) es una forma de governar conduïda pel poble i no privada com ho és una monarquia. És un sistema en contra el despotisme on governa la justícia i la igualdad per tothom davant de la llei.

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Per la Llibertat

Una de les rasons d'aquesta pàgina és fer-vos arribar la veu dels companys que estan injustament empresonats o a l'exili. Per això us volem

recomanar aquest llibre editat per ARA LLIBRES, titulat "per la llibertat!". És una recopilació de cartes que van i venen de les presons i l'exili. Ha estat una idea de la Susanna Barreda i la Txell Bonet per donar veu a les seves parelles, als quals de l'únic que es pot acusar és d'haver escoltat i amplifecat la voluntat d'un poble que vol exercir el dret a decidir, com escriu la Txell. És un llibre que haureu de llegir a poc a poc i que rellegireu una i una altra vegada perquè és emotiu, optimista i encoratjador. En paraules de la Susanna, la seva lectura t'encomana un sentiment d'orgull de formar part d'un col·lectiu que vol una societat millor i més justa.

Tot i que només recull una petita part del que s'ha rebut i escrit, reflecteix molt bé el suport d'un poble i el seu clam de "No esteu sols".

Com diu Jordi Sánchez: *El camí de la llibertat no sempre és fàcil.../...Sense cap renúncia ni retrocés... per seguir avançant ara que ho tenim a tocar... en defensa de la democràcia i la República catalana.*

El president Puigdemont i els consellers a l'exili tenen unes paraules de gratitud i reconeixement envers els empresonats: **Són valents, són persones bones i honestes que avui paguen per haver estat fidels als seus ideals i al mandat democràtic que els havien encomanat els ciutadans**

Animem-nos a escriure'ls, per a ells les nostres cartes són força, com diu Jordi Cuixart: **us lleigeixo cada nit i em sento l'home més afortunat del planeta.**

La compra del llibre contribueix econòmicament a la caixa de solidaritat. El tobareu a les llibreries i a: www.arallibres.cat

Soto del Real, abril 18

Escrit extractat i lliure de J.Cuixart als socis d'Òmnium

Estimadíssims tots,

Fa 6 mesos que som a la presó i em sento un home afortunat de poder lluitar pels drets de tots els homes i dones lliures amb més esperança que por!

No us podeu imaginar l'emoció en veure les imatges de la manifestació del Paral·lel que ens permeten afrontar els moments més durs del nostre presidí. Al Suprem, ho hem dit ben clar, l'única violència de l'1 d'octubre va ser la violència policial i 87 milions d'euros públics invertits en ferir 844 votants pacífics i que ens han convertit en militants de la veritat. Ens rebel·lem solidàriament i pacíficament contra la mentida.

La causa de Catalunya és cada cop

més una causa internacional per la democràcia i la llibertat, contra l'abús d'Espanya que violenta tots els drets civils i polítics internacionals. No haver pogut viure aquest Sant Jordi amb vosaltres ha estat un càstig afegit. Una diada de cultura, civisme i amor que recordo amb desenes de moments màgics arreu del país.

Sentim-nos orgullosos de les lletres catalanes i dels centenars d'autors que segueixen definint una cultura oberta al món, creativa, valenta i transgressora. El millor antídoto contra el totalitarisme sempre serà la cultura, una eina de transformació social i defensa de les conquestes col·lectives.

Mai em cansaré de donar-vos les gràcies pel suport i l'estima rebudes, per cuidar els familiars i cuidar-vos els uns als altres. Us estimo amb devoció i estic fort de saber que aquí fora sou tots una pinya.

Un record final, també, per als germans d'Acció Cultural del País Valencià que es manifesten per les llibertats de tots els pobles.

Una abraçada infinita,

Jordi Cuixart

President d'Òmnium Cultural

L'ANC Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, davant l'Ajuntament fins que siguin alliberats els presos polítics i retornat de l'exili el President i Consellers.

LLIBERTAT PRESOS POLÍTICS

Penja o renova la teva senyera o estelada. I recorda-ho, no la despengis! Convida la teva gent també a fer-ho.

DINAR GROÇ

S O L I D A R I
PRESOS POLÍTICS I EXILIATS

DIUMENGE 27 DE MAIG

A les 14 al pati de Can Malet

Menú:

amanida, paella, postres i beguda

15 €

Reserves a:

elmasnou@assemblea.cat

alellaelmasnouteia@omnium.cat

693 48 21 67

Places limitades

ÒMNIUM

MARESME

Alella-El Masnou-Telè

assemblea.cat

El Masnou